

jako věřitelky, Aloisu H-ovi, písemné prohlášení ze dne 12. listopadu 1926, v němž potvrdili, že jim žalobkyně umožnila kup automobilu poskytnutím zápůjčky 33.000 Kč, že odevzdávají koupené auto žalobkyni do neomezeného vlastnictví, jež jim auto propůjčuje k užívání, jednak v tom, že Vilibald W., od něhož T. a V. auto koupili, poznamenal na úředním osvědčení o typu auta, že právo vlastnické k autu jest vyhraženo žalobkyni, posléze však i v tom, že Alois H. připevnil plechovou tabulku 7.5 cm dlouhou a 1.3 cm širokou s nápisem »Majetek firmy Eduard B. a spol.« v autu na místě ve vyhloubině pro šoférovy nohy. Pokud se týče odevzdání písemného prohlášení a poznámky na úředním osvědčení šlo o odevzdání pouhým prohlášením po rozumu § 428 obč. zák., které, jak shora bylo doličeno, není platným nabývacím způsobem při zjišťovacím převlastnění. Pokud se však týče připevnění řečené tabulky v autu, dospěl odvolací soud ze zjištěných rozměrů a celé povahy tabulky, jakož i z místa, kde byla v autu připevněna, jakož i z notorické skutečnosti, že takové tabulky i s označením původu automobilu bývají připevňovány na automobilech, ke skutkovému závěru, že se připevnění tabulky nestalo tak, že z toho každý musil ihned poznati, že auto patří žalobkyni. Proti správnosti tohoto skutkového úsudku brojí dovolatelka v dovolání nedovoleně. Řečené odevzdání auta do zajišťovacího vlastnictví žalobkyně připevněním tabulky, tudíž znamením, nestalo se tedy způsobem v §§ 451, 452 a 427 obč. zák. požadovaným a odvolací soud právem dospěl k právnímu úsudku, že žalobkyně vlastnictví k autu platně nenabyla a že proto i její žalobní nárok podle § 258 ex. ř., jenž se nezakládá na platném zajišťovacím převlastnění auta, není důvodný.

Čís. 9930.

Ručení majitele domu za úraz, ježto osoba jím zjednaná neposypala chodník, jest posuzovati podle § 1315 obč. zák., nikoliv podle § 1313 a) obč. zák.

Ojedinéle nedopatření zjednané osoby osvědčuje její nezdatnost podle § 1315 obč. zák. jen, bylo-li rázu tak hrubého, že o sobě prozrazovalo nedostatek technické schopnosti a mravní spolehlivosti zjednané osoby nebo nezpůsobilost k práci jí svěřené.

(Rozh. ze dne 22. května 1930, Rv I 1389/29.)

Žalobkyně domáhala se náhrady škody na žalovaném spolku, ježto utrpěla úraz, sklouznuvši na neposypaném chodníku před spolkovým domem. Žaloba byla zamítnuta soudy v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Odvolací soud právem posoudil žalobní nárok jediné s hlediska ustanovení § 1315 obč. zák. a neprávem vytýká dovolatelka pod rouškou

dovolacího důvodu čís. 2 § 503 c. ř. s., že odvolací soud nechal bez povšimnutí vývody odvolacího spisu, dovozující ručení žalovaného za úraz žalobkyně i z ustanovení § 1313 a) obč. zák. Podle tohoto zákonného ustanovení ručí, kdo jest povinen jinému plniti, za zavinění osoby, jíž ke splnění použije, tudíž za zavinění náměstka, jehož si ke smluvnímu splnění zřídil. V souzeném případě však nejde o smluvní splnění, nýbrž o plnění veřejnoprávní povinnosti pomocníkem k tomu zjednaným, jenž prý tuto povinnost vůbec nesplnil nebo nesplnil ji řádně, tedy o ručení z nedovoleného činu pomocníkovy. Toto ručení spadá pod ustanovení § 1315 obč. zák., nikoliv pod ustanovení § 1313 a) obč. zák. Rovněž neprávem uplatňuje dovolatelka nesprávné právní posouzení věci, pokud odvolací soud uznal, že neručí žalovaná za úraz žalobkyně podle § 1315 obč. zák. pro nedostatek důkazu o nezdatnosti domovního správce Josefa P-a, jehož žalovaná pověřila domovními pracemi ve svém domě a tudíž i čistěním a posypáním chodníku. Jest ovšem zjištěno, že Josef P. v den úrazu právě místo, kde jest poštovní schránka, ač tam bylo náledí, pískem neposypal, a že takto došlo k úrazu žalobkyně. Odvolací soud právem také usoudil, že se Josef P. takto dopustil při opatření věci žalované neopatrnosti, jež jest s úrazem žalobkyně v příčinné souvislosti. Než ručení žalované za toto zavinění Josefa P-a podle § 1315 obč. zák. předpokládalo by nezdatnost Josefa P-a a tento předpoklad, jak odvolací soud správně usoudil, prokázán nebyl. Jest zjištěno, že Josef P. jest u žalované jako domovní správce zaměstnán již dvacet let, že jest pořádný a spolehlivý, že vždy chodník za náledí pískem řádně posypává, že po celou dobu nedošlo k úrazu před domem žalovaného následkem nedostatečného posypání chodníku pískem za náledí, a že Josef P. v den, kdy se žalobkyni přihodil úraz, dal posypati (sám posypal) chodník pískem o 6½ hodině a o 7½ hodině ráno. Jde tu tedy, pokud se týče neposypání chodníku u poštovní schránky, o ojedinelé nedopatření Josefa P-a, které by osvědčovalo jeho nezdatnost po rozumu § 1315 obč. zák. jen, kdyby bylo rázu tak hrubého, že by o sobě prozrazovalo nedostatek technické schopnosti a mravní spolehlivosti Josefa P-a nebo nezpůsobilost k řečené práci. K tomuto úsudku odvolací soud právem nedospěl vzhledem na shora uvedené zjištěné skutečnosti a nelze zejména z té skutečnosti, že chodník právě u poštovní schránky zůstal, ač byl pokryt náledím, neposypán, souditi na nezdatnost Josefa P-a. Odvolací soud, neshledav předpoklady pro ručení žalované za zavinění Josefa P-a po rozumu § 1315 obč. zák., posoudil věc po stránce právní správně.

Čís. 9931.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Pod § 20 (2) zák. spadá i ujednání mezi vlastníkem domu a nájemníkem, podle něhož tento si dal něco poskytnouti nebo slíbiti za to, že se vystěhuje.